

Csikágói elégia

I.

Veszett pillangók verdesnek
gyomromban, pedig már rég
nem botorkálok le a galériádról,
hogy kikocogtassam a kávéfőzőből
a zaccot, mintha naponta be kellene
kopogtatnom az életedbe. Miközben
a derengő monitor fényénél dolgozol,
részecskéink egy térben, mégis két
külön dimenzióban rezegnek,
laptopjaink foncsorozott oldalát
mutatjuk egymás felé. A pixeles
tükrök mögött hús-vér torlaszok,
nyakszirtem esztelen kiszögellései
és néha metsző Ariel-hunyorgásod,
amivel két éve először nyitottál
ajtót egy viharos hajnalon. Vakító
szőkeséged versengett a gang
falát derítő februári fénnel.

Nem tudom, hogy lettünk végül
egy galambdúcba zárt gerlepár
bukott víziója. Izolált Wittgenstein-
maratonok, hajnali merengés,
kóros fáradtság, bűgó Ace of Base
és Tandori 4 Non Blondsza nem
nyújtottak tág légteret a közös
tollázkodásra, hiába öregednék

veled a ketrecen túli völgyben,
ahol nem úgy érünk véget,
mint a Midouze-i Armagnacba
fojtott, sárga zsírjukban kisült
kerti sármányok a haldokló
Miterrand utolsó lakomáján.

Ahogy kifordultál a sarkon a Fekete
Gyöngynél, mintha egyből kisatíroztak
volna a szimultán univerzumból, ahol
a jövőnk rég lezajlott. Minden egész
eltört, szilánkjaid mégse metszenek,
amint a szöveteim alá beágyazódnak.
A Brazíliából kapott Bahiai Szent szalagja
születésnapom óta csuklómon díszeleg.
Első kívánságom te vagy. Hiába feslik,
a csomó bírja. Irgalmatlan vektorok,
eleinte felszorozzuk és összeadjuk,
majd elosztjuk egymást, mint a hibát
hibára halmozó tanulóévek során.
Nincs fennmaradó összegünk,
pedig képes vagy gyarapítani a nullát,
kivonni belőlem a kontemplatív ördögöt,
aki folyton csak kémlel kifelé a fejből,
latol és mérlegel, szuszog bennem,
mint egy rozsdás vastüdő, elvétí
a lépést, akár Kempelen Farkas
sóvár fia a sakkautomatában.

Örökholnapod foglya lettem.
Amanhã, amanhã – mindig csak
a holnap, hajtogatják halogató
portugálok, lusta latinok,
ezt visszhangzod tűnődő

Loreley-sziklaként, de Rajna-
völgyi csönded a közmondással
ellentétben nem belenyugvást
jelent. Heine hüllőagya hallgat
a némaság helyett.

Az utolsó tőled kapott képen
macskád egy kolozsvári jósnő
könyvgerincén fekszik, karmai
közt egy buddhai prédamondat:
„Naponta találsz kifogást magadnak,
hogyan ne szüless újja ma sem.”

II.

Időbe telt felfogni lemondó
sóhajod minden kései ébredéskor,
pedig szerettem mögöttem mindazt,
amivel megbékélsz helyettem.
Délelőttök nyűgös körítésével,
mely nem keserű méz, nem
vadhajtásaink nyers termése,
csupán fonódó hétköznapi
szenzációs rendje.

Találkozhatunk a fekete
ételek fesztiválján, de engem
nem tesz mohóvá a vasárnap.
Közeli lélegzeted illata hiányzik.
Üde rágó, színhús, gyömbér,
dohány és egy csipet cukor.

Forró teába mártott ostya,
ahogy a gőz fölé hajolva
áhítással beinhalállak.

III.

Elcsesztem, nem vittem
át a létrát, bár alig inogtál
a szekrény tetején, félve
képzelem magam kifestett
szobádba, ahol valaki épp
beszippantja párás lélegzeted
a száradó, vajszerű falak közt,
lemorzsolja álladról a diszperzitet,
lággy vonásokkal mázolja el a törzsi
sminket, ösvényt puhítva képletes
tűskéid erdejében, kisöpri a szem-
héjadra tapadt árvalányhaját,
lággyan karmol, ecseteli csuklód,
friss árnyalatokkal előhívja
fakó pigmentek érrendszerét,
felülírva korábbi kapkodásom
durva barlangrajzait.

Lehet, rosszul képzelődöm, ahogy
életemben mindig. A valódi bűn,
hogy bekészítetek egy üres dobozt,
amit ügyetlenül arcom elé tartok,
amikor besurranok a lenti kapun
egy idegen ajtónyitásra, hogy
színlelt lendülettel, mint egy
eszélős hordár, észrevétlenül
felszökjék a lépcsőn, és végre
kioltsam vagy beigazoljam
a konyhai izzód bűvkörében
testet öltő gyanút. Nincs több
mese, csak a függöny fonákján

cikázó árnyak vitustánca, amint
egy vergődő griffmadarat idomítasz.

IV.

Egy nyári Frontin-délután a 7-es
presszóban, afáziás vargabetűk,
a beletörődés előcsarnokában
szövetroncsoló manőverek.

A Keleti lépcsőjén, tintahalpulcsid
alól kivillanó selymes bőrödön,
a Rossman drogéria méregdrága
parfümjei elegyednek a KFC-ben
piruló panír csípős curryillatával.

Másnap egy euforikus emberorkán
ördögszekere a Nomád bár premier
plánján, laposkúszás a fövényen,
két tatógó teknősembrió, foggal-
körömmel ragaszkodunk a Duna
fölött ringó függőágyhoz, mennyi
függő akarat, endorfinfutkosás,
szidalmak lapos kacsaköveit
a psziché sötét tavába hajítjuk,
eredendő emberpárként
szakadtan és büszkén elrejtjük
a világ elől a körkörös partot,
ahol nem értek utol a kárhozat
hullámai. Cunami-sorsunk nem tűr
csendes öblöt, klórozott medencét,
ahol arcunk elmerülhet a vízfelszín
alatti sikolyok buborékrajzáiban.

Éjjel újra írsz, vágytól kusza, zavaros
gépeléssel, hadd búgjon a csengőd,
másszak a lépcsőn zihálva, mint egy
alpesi pásztor a csipkézett gerincen,
hódítsuk a mennyezetet és a padlót,
sose tartva attól, hogy az örvénylő
noktürn felkavarja naptári életünket.

Amikor másodjára aludtam nálad,
szómozaikokat suttogtál a fülemben
egy számomra archaikus nyelven.
Elmesélted álmod, amiben tulipán-
szirmokat és banánhéjakat szórtál
szét a villamoson. Letartóztattak
garázdaságért. Reszkető tenyérrel
fogtad a tarkóm, párnába fúrtad a
fejem. Nem tudtam, milyen lassan
túrsz idegent. Egy bizonyos pontig
(egy ponton túl) mindenki idegen.
Pedig szépséged nem rezervátum,
nem vitrináhitat tárgya, egyszerre
venerikus és neptúni, tapintható,
de átláthatatlan, mint a Balaton
tükre nyáron, ezüstös türkizből
szeszélyes azúrba játszó, borús
horizonton hőjét-nyugalmát őrző,
statikus delejt kiváltó, de amint
vihar borzolja a perfekt akvarellt,
máris elvétem hullámzó szavaid
bójamerülését, rétegelt gesztusaid
fénytörését, idegszálak rezonanciáit,
tudatod terceit, ösztönöd akkordjait.
Imádtam párolgó szíved, tajtékzó
romantikád, hínáros kollapszusok

lassú snittjeit, flegma *fuck off*ok
hattyúcsípéseit, punk lezserséged,
ahogy az asztal lapjára szökkenve,
vízköpő szoborként öntözöd végig
a fejünk fölött indázó függőkeretet,
majd a konvektor tábortüze mellé
kuporodva, a sodort dohány szájból
szájba áradó füstje tovább ragozza,
amire a költészetnek nincs hatalma.

V.

Azt hittem, nem unod meg
egyhamar a lomha biomasszát,
aki mellett harmadnap felébredsz.
Mindig későn bukkan elő a feldúlt
konyha és éteri menhelyed között,
fejét vakarja, miután végre kilökte
magából galériád derűkoporsója.
Hajlong és harákol, *'reggelt* kíván
búgó baritonján, mint egy altruista
papucsként slattyogó pszeudoapa.
Máris Occam borotvája szerint
szónokol, amint az akut meteor-
ológiai jóslatok és tenyérbe vésett
efemeridák eloszlatják az ablakot
párásító, tömény melankóliát.

A dermesztő tragédiákon csak
röhögünk, pedig zsilettpengék
röpködnek agyvelőnkben,
és egy hámozókéssel pucolják
mind a négy szemgolyónkat.
A migrén elcsitul. Hozzád bújok,
mint egy vekni foszladozó kalács.

Fogadalmaink szerint megszegjük
a durva héjakat, és a ropogós jég-
korszakban vidám remeteként
feltárjuk rejtett hőforrásainkat.

Csöngetnek. Ajtót nyitsz.

Egy sötét jöttment rád zúdítja
koromfekete történetét. Kiállsz
a gangra. Ő így szól: „De rég volt,
hogy a Nefelejcsben ilyen derült
az égbolt.” Szembogarad égig ér.
A kéményseprőével ellentétben
tisztá, hófehér karácsonyt ígér.

VI.

Postaládám jelszava: brazilul
az igénytelenség. Jól tudod,
mióta bizalomhiányból fiókot
cseréltünk. Amikor zavarban
vagyok, a sörösdoboz nyitója
minden kortynál beleakad
az orrcimpámba. Tompa
zárhangot bocsát ki, mint
egy kongói marokhangszer
a legforróbb kontinensen,
ahol sose lesz előző életünk.
Feleszmélünk az éji zajlás
holtágba rekedt délutánján,
bár számtalan síkon – kádban,
kanapén, fotelben és hűvös
csempén – megvilágosodtunk,
egyből nekilátunk felboncolni

a partra sodródó medúzák
csillártetemeit, kikotorni
a neonkék palackpostát,
titkos maileket, lepecsételt
paktumot, minden virtuális
szennyest és szélnek eresztett
vallomást, az összes feszült
fényszöveget, amivel közös
időnk elévül. Nem tudom,
mi hajt feléd, ami téged
csak egyre távolabbra űz –
mintha váltott műszakban
varrnánk össze és vágnánk
szét a közös erővel elejtett
vadállat gyógyulni képtelen
sebét minden sikertelen
kegyelemdöféssel.

VII.

A Városliget szélén egy süninek
adtad az elázott kiflivéget, majd
egy korai juhar árnyékában a kültéri
egybeolvadás lehetőségeit kutattuk,
összehajtogattuk és becsomagoltuk
egymást a zörgő avarba, mintha
élő poggyászként akarnánk
átmenekíteni a másikat egy
otthonosabb térbe, azon a tipikus,
de különleges éjszakán, ami mindenkit
rabul ejt, akit kapott már el oktondi
hév a közpark farkasvakságot okozó
zöldövezetében. Miközben a sün

hálásan cipelte fogai közt a kiflit,
óvatosan kitepted a kezemből
a *schnitzelt*, és rutinos vegaként
lerágcsáltad róla a zsemlemorzsát,
mintha a bennünk lakó szatír
éhségét egyszerre fokoznád
és csillapítanád, mielőtt a
Királydomb csúcsán szép
lassan mindhármunkat
felemészt a köd.

VIII.

Baudlaire Albatroszának befellegzett,
Werner Herzog pingvinje az új toposz.
Az ártatlan, kicsorbult szárnyú madár
pánikolva araszol az Antarktika
belseje felé, mint egy frakkba
bújtatott, dekadens kisangyal.

Holdfázisaid megigéznek,
pedig a világvégi találkozás
antropikus napszele mozgat.
Lehet, épp időben vetted észre,
milyen sivár evolúciós arányérzék
és hamis etológiai érvek alapján
kutatom az otthonteremtés
fundamentális lehetőségeit.

Ép alomról ne álmodjunk,
amíg az egyik felünk kitarató
Darwin-díjas életmódot folytat.

IX.

Kiskanállal eszem a napraforgómagot,
az idegen bort fásult kegyelettel
lefolyóba öntöm. Kínzom magam –
hedonista flagelláns, azt remélve,
hogy a mondat végére feltűnsz,
megszólalsz és félbeszakítasz,
egyszerűen csak életre hívsz.
Kísérteted előszele megcsap,
mint a vaskos metróhuzat.
A tévelygés szerelvénye
egyből elveszti monoton
lendületét és kisiklatja
hibás vonalvezetésemet.

Itt vagy velem, sugárzó vízjel
a retinámon. Talán egy vakfolt
körüli vonaglás az egész életem.
Vagy tényleg egy másik bolygóról
jössz, ezért vagy ilyen hipnotikus
és nyelven kívüli, szinte bájon túli
– az egyetlen, aki kacagni bír
síráson és orgazmuson.

Tavaly nyáron egyetlen nyisszantással
levágtuk a copfod. Maradványait
beteszem egy likőrös ládikába.
Elnevezem hajmauzóleumnak.
Glettelőnadrágod szebb ereklye,
a létra legalsó fokáról lesve folyton
őrületbe kerget (így szeretlek, nem
kisestélyiben), ahogy egy artista és
egy baljós balerina ötvözeteként
lavírozol a görbe grádicsokon,

megtoldva egy hokedlival
a lajtorja csúcsát.

Ismersz, alanyi mód, mint eseted
önkéntes rabját. Nincs több vak
buzgalom, epedő viták, zúgó
hallókürtök, tányérba kötött
finomfőzelék. A szimpátia
agóniája nem igazolható
önfeledt momentumaink
éles kontrasztjaival. Két
csődbe jutott befejező
ember, un szántani,
vetni, aratni, szüretelni
és születni. Végezzük
úgy, ahogy elkezdjük.
Ezerszer egy éjszakásan,
egyszer se az ezredikben.
Nincs ikon, amivel reagálni
tudnék. A kapcsolatok zöme
online pusztul el. Átlátszó tény,
nem vagyunk transzparenssek –
csak élesek a csecsemőreflexeink.

X.

Konyhád többé nem első
világháborús lövészárók,
nem hevernek a csempén
átlótt szívű bábpapagájok,
nem lepi el a gomolygó
mustárgáz, kiürült tarackok,
sem a merő ügyetlenségből

felrobbant taposóaknak pora,
kétnyári entrópiánk üledéke.

Szédelgünk a kihűlt parázsszőnyegen.

Egymás fejéhez nem vagdosunk
több organikus kézigránátot.

Kezünkben viruló, élesített alma.

A Paradicsom és a Front után
feltűnik a hideg Androméda.

Pillantásod kimerevített
pillangópupilla. Bárcsak

ismerném végső kódjaid,

de a gravitációt leküzdő

elrugaszkodásod tündéri

motorja egy analóg, tízezer

lapból álló Apollo-program.

Közel hajolok műszerfaladhoz.

Pislogok, akár egy droid.

Tekintetem kétbites dióda

(könnye annyi, hogy nincs
információja). Kiütött a tűz

a kabinban, mint egy úrrandevú

zárlatában, most kell közbelépni,

szilárdan és némán, holtbiztosan

Holdra szállni, vészjelzés nélkül

zuhanni Kopernikusz kráterébe,

ahol a szemünk sarkából, mint

elsuhanó, idegen árnyat, épnek

és egésznek látjuk egymást.